

Full Dominical

BISBAT DE SANT FELIU DE LLOBREGAT

ANY XI ■ NÚM. 2

12 DE GENER DE 2014

www.bisbatsantfeliu.cat / Aportació voluntària: 0,30 €

Francesc acull catecúmens de tot el món

El papa Francesc acull uns joves que es preparen per rebre el baptisme. La foto correspon a la trobada celebrada a Roma el 23 de novembre passat, en la vigília de la cloenda de l'Any de la Fe. Francesc, coincidint amb l'inici del temps d'Advent, va presidir el ritu d'admissió dels catecúmens, que són les persones que es preparen per rebre el baptisme la propera Pasqua. Va organitzar la trobada el Pontifici Consell per a la Nova Evangelització i hi van assistir catecúmens de tot el món, entre els quals hi havia un grup de catecúmens de Catalunya, acompanyats dels mossens, els diaques i altres col·laboradors. Actualment tots els bisbats de Catalunya tenen ja un Servei del Catecumenat.

GLOSSA

Educació des de tots els àmbits

En la reunió d'un consell parroquial, se suscita la convegniència o no de promoure una activitat setmanal de lleure que complementi la formació catequètica que ja s'ofereix. Els temes a abordar entorn la qüestió són diversos i quasi tots cabdals. En destaca un que és previ als altres: és convenient constituir aquest espai educatiu en el lleure? De l'educació, fora de l'àmbit familiar, no se n'ocupa l'escola?

En la societat actual, l'educació no és només patrimoni de l'escola. L'educació, quan és integral i abasta la totalitat de la persona com a tal, suposa la configuració d'uns criteris, d'uns hàbits, d'unes formes de relació i convivència, d'una manera de moure's, d'estar en el món... i de donar resposta als seus qüestionaments. Ben segur que tots estem d'acord que això afecta el conjunt de la vida. Com n'estaríem, d'errats, si oblidéssim que el temps no dedicat a la instrucció acadèmica també és un moment educatiu important. Un temps que —entre tots— possibilita la creativitat, la participació, el servei..., que esdevingui un temps actiu de formació humana i també cristiana.

El compromís educatiu amb els infants i joves es caracteritza per un sentit de mesura, de treball i d'esperança. Un sentit de mesura perquè en l'acció educativa es veu, cada vegada més clarament, que avançar

en aquest terreny no és sinònim de gestos espectaculars o de grans declaracions. L'educació no és el resultat d'un moment brillant, sinó un procés amb el qual anar descobrint quin és el paper a desenvolupar en cada etapa.

Un sentit de treball, com és obvi i evident, perquè la història no és només dels herois, sinó també de la tasca amagada i constant de les persones i grups que creuen en el que fan i en el seu sentit, més enllà del missatge dels èxits escadussers o dels fracassos.

I un sentit d'esperança, malgrat tot, perquè en la tasca adreçada i compartida amb infants i joves, malgrat les dificultats, sempre es poden descobrir avenços, progressos, creixements que permeten albirar que allà, enmig de les dificultats, hi creix quelcom nou —amb tota la fragilitat— i cal saber entrellucar-hi la presència de Déu. Les comunitats cristianes poden mantenir i eixamplar amb il·lusió aquest esperit de mesura, de treball i d'esperança. Poden oferir en les activitats d'educació en el lleure, integrades en el projecte comunitari, un espai educatiu que complementi l'educació en els marcs familiar, escolar, esportiu... «Fills meus, conserveu en pau l'educació que heu rebut. Saviesa amagada i tresor enterrat, de què serveixen?» (Sir 41.14).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Variacions sobre l'alegria (III)

L'alegria és quelcom més seriós del que sembla. Sobretot si és veritat el que afirmem, és a dir, que l'alegria és un grau, una forma, un reflex de la felicitat. I definir o viure la felicitat és tasca àrdua.

Però ens plantejàvem el problema de l'alegria, no per curiositat filosòfica, sinó perquè ens preocupa molt entendre aquesta alegria, que estem cridats a viure, vinculada a la fe. Ens preocupa la superficialitat, el cultiu fàcil de la imatge, el fet de «caure simpàtics» per guanyar adeptes, el gest artificios i fals en el marc d'un proselitisme fàcil...

Doncs bé, afirmem clarament que és legítim presentar la fe cristiana com si fos pràcticament sinònim de la més perfecta alegria. Bastaria amb recordar els meravellosos oracles dels profetes Isaïes, o Joel o el mateix Jeremies; o els salms processionals, amarats de música i goig desbordant; o la Mare de Déu cantant el Magníficat, o les paraules de Jesús: «El vostre cor s'alegrarà quan us tornareu a veure. I la vostra alegria, ningú no us la prendrà» (Jn 16,22); i tants sants, l'alegria dels quals seduïa tant o més que les seves paraules, com sant Felip Neri...

Però em sembla oportú citar aquí el famós escriptor C. S. Lewis, conegut per ser l'autor de *Les cròniques de Nàrnia*. Perquè la primera notícia que en vaig tenir va ser fa molts anys a través d'un petit llibre que havia escrit, plasmant alguns trets essencials del seu procés mental i vital fins a descobrir la fe. El títol castellà d'aquest llibre era precisament *Yo encontré la alegría*, essent la seva traducció més propera a l'original *Sorpresa per l'alegria*. Us ben asseguro que aquesta obra, contra el que en un principi em semblava, no té res de mel·liful o ensopit. Un cop va haver professat en la seva joventut l'ateisme, rebutjant l'educació rebuda a la seva família (el seu avi matern era pastor anglicà), va arribar a convertir-se a la fe cristiana, gràcies al contacte amb el cercle d'escriptors com Chesterton, Mac Donald i Tolkien. El cas és que la seva trobada amb la fe cristiana, després d'haver crescut en un medi cultural molt ric i haver desenvolupat un profund coneixement de la vida, va significar nogensmenys que el descobriment de l'alegria, com si li hagués sobrevingut a manera d'un immens regal. Així expressarà la seva troballa:

«Crec en el cristianisme com crec que el sol clareja. No només perquè el veig, sinó també perquè per ell veig tot la resta.»

Però allò veritablement interessant és que aquest sol il·luminador va arribar a penetrar la foscor més profunda del dolor humà. Una experiència que va explicar a la seva altra obra *El problema del dolor*. Que aquesta il·luminació no era una mera compensació psicològica, ni un pal·liatiu artificial, va poder demostrar-ho en ocasió del profund sofriment que va haver d'afrontar per la mort de la seva esposa, Joy David Gesham, a causa d'un càncer d'ossos. Aquesta tensió interior entre la fe lluminosa i la realitat del dolor va quedar bellament plasmada en la pel·lícula *Terres de penombra*. Fins i tot en el silenci, conservava la seva fe:

«Un home no pot disminuir la glòria de Déu per no creure, igual que un boig no pot apagar el sol per ell mateix, només per escriure "foscor" a la paret de la seva habitació.»

Se'ns obre així quelcom del secret de l'alegria cristiana, l'autèntica alegria que acompanya sempre la fe, passi el que passi.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

JAVIER VITORIA

Justícia i fe

El prevere i teòleg basc Javier Vitoria, membre de Cristianisme i Justícia (CiJ), ha presentat, tot coincidint amb els 30 anys d'aquest centre d'estudis, el llibre *Una teologia agenollada i indignada*. El text recull els principis bàsics de la teologia de CiJ, que treballa per connectar l'anhel de justícia present a l'Evangeli de Jesús amb la realitat social i eclesial del nostre temps.

Per què justícia i fe han d'anar de la mà?

Gràcies a la irrupció de Déu en la història humana, per mitjà de Jesús i del seu Esperit, un altre món —de fraternitat, llibertat i igualtat per a tothom, i de comunió amb la natura— és possible. No obstant això, la injustícia imperant en el nostre món qüestiona frontalment aquesta fe. La gran pregunta plantejada per tant patiment acumulat en la història és: On és Déu? Servir aquesta fe passa necessàriament pel servei a la justícia interhumana com a forma inexcusable de servei o correspondència al Déu amic de la Vida i defensor dels pobres.

Què transmet el llibre?

Una sistematització de la teologia que el Centre ha anat produint a través de les seves publicacions. La perspectiva des de la qual he elaborat la síntesi ha estat lògicament el binomi fe i justícia. El resultat del treball de CiJ em sembla molt valuós per al present i el futur de la missió evangelitzadora de l'Església.

A qui el dirigeix?

Als interessats a fonamentar el seu compromís amb la justícia des de la fe cristiana. I també a molts homes i dones no creients compromesos en les lluites en favor d'un Nou Ordre Internacional i oberts al potencial il·luminador i regenerador de la tradició religiosa de Jesús de Natzaret.

Òscar Bardají i Martín

LA INFÀNCIA DE JESÚS

El baptisme al Jordà i la Pasqua

Només des de la creu i la resurrecció es pot entendre del tot el sentit del baptisme de Jesús al riu Jordà. En baixar dins l'aigua, els qui reben el baptisme confessen llurs pecats i desitgen desfer-se del pes d'una depravació pecaminosa. Què hi fa Jesús aquí?

Lluc, que en tot el seu Evangeli posa una atenció especial en la pregària de Jesús i tot sovint el presenta en estat d'oració —conversant amb el Pare—, diu que Jesús va rebre el baptisme «mentre pregava» (3, 21). Des de la creu i la resurrecció, els cristians ho van veure clar: Jesús, en el seu baptisme, havia carregat el pes del pecat de tota la humanitat sobre les seves espatlles i l'havia sepultat en el Jordà.

La seva actuació pública comença amb aquest posar-se al lloc dels pecadors. La comença amb una anticipació de la creu. En certa manera, ell és el Jonàs veritable que deia als mariners: «Tireu-me al mar, i el mar es calmarà» (Jo 1,12). Tot el sentit del baptisme de Jesús, el carregar-se amb el feix de «tota justícia», es revela en la creu: el baptisme és l'acceptació de la mort pels pecats de la humanitat; i la veu del cel que se sent: «Tu ets el meu Fill estimat», és una referència anticipada de la resurrecció. Així s'entén més que quan Jesús empra la paraula *baptisme* es refereix a la seva mort (Mc 10,38; Lc 12,50).

Només a partir d'aquí es pot entendre el baptisme cristià. D'aquesta manera, el baptisme d'aigua de Joan va quedar ple del baptisme de mort i vida de Jesús.

Joseph Ratzinger - Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 3a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

Dejar *pasar* el viento y la tormenta

«Hay que decirle al llanto que se pare. / Que la tarde se ha cuajado de lágrimas. / Que el viento huracanado no puede contra las penas.»
Todos deberíamos aprender a comportarnos como lo hacen los árboles al ser azotados por el viento o la tempestad, que los mueve y tortura. Pero el viento siempre *passa* por entre las ramas y las hojas del árbol, aunque desprenda algunas. Es su técnica de siglos: Dejar *pasar* el viento y la tormenta.

El poeta Iglesias escribe sobre «un ciprés de mi jardín, hijo del ciprés del Monasterio de Silos». «Joven ciprés, ligero y caprichoso, / que en maceta viniste aureolado / y algo más de la cuenta contemplado, / por ser hijo de papá noble y famoso /... Crecías lateral y perezoso. / Lo horizontal, por fácil te atraía. / Tu empeño, a las estrellas; prefería / mariposas, gorgoros y colores. / Pero vuelves en ti, y te verticalizas. / Ahora asciendes flechado y eternizas, / llevándolos contigo, tus amores.»

El sacerdote, periodista i amic Martín Descalzo, con el que estuve durante el Vaticano II en Roma, compartiendo mesa y residencia, escribió, estando enfermo y atado a la máquina de la diálisis:

—«Puedo reír... cosido por tus lanzas. / Puedo ver... en la oscura noche oscura. / Llego, dolor... a donde tú no alcanzas.»

Siempre he admirado a Beethoven. Nadie ha superado sus sinfonías. Sufrió mucho. No obstante su lema fue: «Alegría en el sufrimiento.»

J.M. Alimbau

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

La Sagrada Família és una icona

La Sagrada Família és més que una església cristiana. És un espai on es pot gairebé *tocar* la proximitat del cel a la terra, de Déu a la humanitat. Les formes plàstiques construeixen un espai divers i pertorbador en el qual l'esperit reposa i alhora està alerta.

La mística ha estat convertida en forma i, per tant, la forma obre finestres cap al món diví, exactament com ho fan les icones. La Sagrada Família és una icona de tres dimensions. Cal que els qui la visiten puguin viure'n la dimensió interior, la que Gaudí va exterioritzar.

L'Església catòlica, de la qual Gaudí era fill, és la responsable de dur a terme les finalitats espirituals per a les quals el temple fou pensat i dissenyat. Joan Maragall, el poeta que va captar el caràcter profètic d'aquella construcció que despuntava entre els camps de la plana barcelonina, escrigué: «Al redós d'aquelles pedres ja miraculoses, s'hi congria un món nou: el món de la pau». La Sagrada Família és cridada a ser l'expressió d'un somni de pau, un camí que mena la humanitat al Déu de la pau que escampa el seu Esperit per tota la terra.

Jordi Bonet/Armand Puig
(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

13. ■ **Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [1Sa 1,1-8 / Sl 115 / Mc 1,14-20]. Sant Hilari (†367), bisbe de Poitiers i doctor de l'Església; sant Gumer-sind, mr.; santa Verònica de Benasco, vg.
14. ■ **Dimarts** [1Sa 1,9-20 / Sl: 1Sa 2,1.4-5.6-7.8 / Mc 1,21-28]. Sant Joan de Ribera, bisbe de València; sant Fèlix de Nola, prev.; sant Malaquies, profeta (s. v aC); santa Macrina.
15. ■ **Dimecres** [1Sa 3,1-10.19-20 / Sl 39 / Mc 1, 29-39]. Sant Pau, ermita a Tebes (Egipte, s. IV); sants Maur (Maure o Mauri) i Plàcid, abats, deixebles de sant Benet (s. VI).
16. ■ **Dijous** [1Sa 4,1-11 / Sl 43 / Mc 1,40-45]. Sant Marcel I, papa (romà, 308-309) i mr; sant Fulgenci d'Ècija (†630), bisbe; santa Priscil·la (s. I), matrona romana; sant Berard, prev. franciscà i mr.
17. □ **Divendres** [1Sa 8,4-7.10-22a / Sl 88 / Mc 2,1-12]. Sant Antoni el Gran (†356), abat, d'Egipte, patró dels qui tracten amb bestiar, i també de Menorca; santa Leonil·la, mr.; santa Rosalina de Vilanova, vg. cartoixana.
18. ■ **Dissabte** [1Sa 9,1-4.10b.17-19;10,1a / Sl 20 / Mc 2,13-17]. Sant Volusià, bisbe; santa Prisca, mr. romana; santa Margarida d'Hongria, vg. dominicana; santa Vicenta-Maria López Vicuña, vg.
19. ■ **† Diumenge vinent**, II de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Is 49,3.5-6 / Sl 39 / 1Co 1,1-3 / Jn 1,29-34]. Sant Canut (†1086), rei de Dinamarca; sants Màrius i Marta, i els seus fills Audifaç i Àbac, mrs. (s. III); sants Gumersind, prev., i Servideu, monjo, mrs.

EL BAPTISME DEL SENYOR

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 42,1-4.6-7)

Això diu el Senyor: «Aquí teniu el meu servent, de qui he pres possessió, el meu estimat, en qui s'ha complagut la meua ànima. He posat en ell el meu Esperit perquè porti el dret a les nacions. No crida ni alça la veu, no es fa sentir pels carrers; no trenca la canya que s'esberla, no apaga la flama del ble que vacil·la; porta el dret amb fermesa, sense defallir, sense vacil·lar, fins haver-lo implantat a la terra, fins que les illes esperin les seves decisions.

»Jo, el Senyor, t'he cridat bondadosament, et prenc per la mà, t'he configurat i et destino a ser aliança del poble, llum de les nacions, per tornar la vista als ulls que han quedat cecs, per treure de la presó els encadenats i alliberar del calabós els qui vivien a la fosca.»

▶ Salm responsorial (28)

R. *Que el Senyor beneeixi el seu poble amb el do de la pau.*

Doneu al Senyor fills de Déu, / doneu al Senyor glòria i honor, / honoreu el Senyor, honoreu el seu nom, / adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. R.

La veu del Senyor es fa sentir sobre les aigües, / ve el Senyor sobre les aigües torrencials. / La veu del Senyor és potent, / la veu del Senyor és majestuosa. R.

El Déu majestuós fa esclatar la tempesta / i al seu palau tot canta: Glòria! / El Senyor té el soli en les aigües diluvials, / i seu el Senyor, rei per sempre. R.

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 10,34-38)

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui. Ell va adreçar la seva paraula al poble d'Israel, anunciant-li la nova felicitat: la pau per Jesucrist, que és Senyor de tots. Vosaltres ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el va consagrar ungint-lo amb Esperit Sant i amb poder, com passà per tot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 3,13-17)

En aquell temps, Jesús, que venia de Galilea, es presentà a Joan, vora el Jordà, perquè el bategés. Joan no el volia admetre al baptisme. Li deia: «Sóc jo el qui necessito que tu em bategis. Com és que tu vénis a mi?» Jesús li respongué: «Accedeix per ara a batejar-me. Convé que complim d'aquesta manera tot el que és bo de fer.»

Llavors hi accedí. Un cop batejat, Jesús sortí de l'aigua a l'instant. Llavors el cel s'obrí i veié que l'Esperit de Déu baixava com un colom i venia cap a ell, i una veu deia des del cel: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 42,1-4.6-7)

Así dice el Señor:

«Mirad a mi siervo, a quien sostengo; mi elegido, a quien prefiero. Sobre él he puesto mi espíritu, para que traiga el derecho a las naciones. No gritará, no clamará, no voceará por las calles. La caña cascada no la quebrará, el pábilo vacilante no lo apagará. Promoverá fielmente el derecho, no vacilará ni se quebrará, hasta implantar el derecho en la tierra, y sus leyes que esperan las islas.

»Yo, el Señor, te he llamado con justicia, te he cogido de la mano, te he formado, y te he hecho alianza de un pueblo, luz de las naciones. Para que abras los ojos de los ciegos, saques a los cautivos de la prisión, y de la mazmorra a los que habitan en las tinieblas.»

▶ Salmo responsorial (28)

R. *El Señor bendice a su pueblo con la paz.*

Hijos de Dios, aclamad al Señor, / aclamad la gloria del nombre del Señor, / postraos ante el Señor en el atrio sagrado. R.

La voz del Señor sobre las aguas, / el Señor sobre las aguas torrenciales. / La voz del Señor es potente, / la voz del Señor es magnífica. R.

El Dios de la gloria ha tronado. / En su templo un grito unánime: «¡Gloria!» / El Señor se sienta por encima del agua-cero, / el Señor se sienta como rey eterno. R.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 10,34-38)

En aquellos días, Pedro tomó la palabra y dijo: «Está claro que Dios no hace distinciones; acepta al que lo teme y practica la justicia, sea de la nación que sea. Envió su palabra a los israelitas, anunciando la paz que traería Jesucristo, el Señor de todos.

Conocéis lo que sucedió en el país de los judíos, cuando Juan predicaba el bautismo, aunque la cosa empezó en Galilea. Me refiero a Jesús de Nazaret, ungido por Dios con la fuerza del Espíritu Santo, que pasó haciendo el bien y curando a los oprimidos por el diablo, porque Dios estaba con él.»

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 3,13-17)

En aquel tiempo, fue Jesús de Galilea al Jordán y se presentó a Juan para que lo bautizara. Pero Juan intentaba disuadirlo diciéndole: «Soy yo el que necesito que tú me bautices, ¿y tú acudes a mí?» Jesús le contestó: «Déjalo ahora. Está bien que cumplamos así lo que Dios quiere.»

Entonces Juan se lo permitió. Apenas se bautizó Jesús, salió del agua; se abrió el cielo y vio que el Espíritu de Dios bajaba como una paloma y se posaba sobre él. Y vino una voz del cielo que decía: «Este es mi hijo, el amado, mi predilecto.»

El bautismo del Señor. Pintura d'El Greco, Fundació Tavera (Toledo)

🗣️ Aquesta imatge parla

COMENTARI

Baptisme de Jesús i justícia del Regne

La versió mateuana del baptisme de Jesús ofereix la resposta de Jesús a la resistència de Joan Baptista a batejar-lo. Són els primers mots de Jesús en l'Evangelio de Mateu i resulten veritablement paradigmàtics per a tot Mateu. Diu Jesús a Joan: «Convé que complim tota justícia». Tres mots molt significatius. Vegem-ho.

En primer lloc, el verb *complir*, en el sentit de realitzar amb plenitud, portar a la plena realització. És el mateix mot que emprarà Jesús més endavant, en el sermó de la muntanya, en parlar de «realitzar plenament» tota la llei (Mt 5,17). Mentre els deixebles *fan* o també *guarden* els manaments de la llei, Jesús els porta a la seva ple-

na realització. El que només es podia entreveure es fa plenament palès.

El segon mot utilitzat per Jesús és encara més significatiu. És el mot *justícia* que el text que llegim tradueix com «tot el que és bo de fer». Com es justifica aquesta traducció? Diguem d'entrada que el mot justícia és un mot central a Mateu. Apareix fins a set vegades, sempre en textos només mateuans (3,15; 5,6.10.20; 6,1.33; 21,32).

En principi el mot significa una exigència (jurídica) que cal complir. Però, si atenem al contingut en l'Evangelio de Mateu, no només es refereix a la llei, sinó més aviat al projecte de Déu que Jesús vol realitzar. Es tracta de realitzar plenament tot el que Déu ha planejat per al poble i per a la

humanitat. En el fons, és el projecte del Regne (Mt 6,33).

Ara bé, hi ha un tercer mot en l'expressió de Jesús: es tracta de realitzar plenament *tota* justícia. Per tant, no d'una justícia especial de Jesús sinó de «tot el que és just», «tot el que porta a la implantació del Regne». La justícia no singularitza Jesús sinó que Ell és el primer que la fa realitat. Però no solament en el baptisme, en tots els gestos i les paraules de la seva vida. Per això, la justícia del Regne (6,33) l'haurem de fer tots els seguidors de Jesús, però caldrà discernir-la i esbrinar-la, com Jesús en el baptisme. Tots hem de realitzar la justícia: són les obres del Regne.

Oriol Tuñí, SJ

CRÒNICA

Felicitació de Nadal a la Cúria. Va ser el passat 19 de desembre, a les 13.30 hores, a la Casa de l'Església, amb una pregària inicial pel cardenal Ricard Maria Carles, el funeral del qual es va celebrar aquell matí a la catedral de Barcelona. En nom dels treballadors i col·laboradors de la Casa, Mn. Xavier Armengol, delegat de Patrimoni, va dirigir unes paraules de felicitació al bisbe Agustí i a tots els presents, recordant moments significatius d'aquest any i amb una mirada d'il·lusió al proper any, el desè de la nostra diòcesi. A continuació, el bisbe Agustí va donar les gràcies, incloent un moment d'especial confiança sobre les seves vivències més íntimes en el període de convalescència de la seva malaltia, parlant de creixement personal i d'unió amb Déu.

Missa de Nadal a Brians. El passat 21 de desembre es va celebrar a Brians 1 la missa de Nadal presidida pel vicari de l'Apostolat Seglar i Evangelització, Mn. Josep Maria Domingo, i concelebrada per tots els capellans que normalment participen a les eucaristies. Van assistir un 160 interns, entre homes i dones, dintre d'un clima de silenci i bona predisposició, amb participa-

ció activa en les lectures i pregàries. Després de l'eucaristia es va oferir un petit refrigeri per part dels voluntaris, que amb el seu servei fan possible aquestes trobades, gaudint d'uns moments per compartir les vivències dels interns.

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

Trobadia diocesana d'adolescents i joves
Regala't una experiència nova
 25 Gener 2014
 Hospitalaris de Sant Joan de Déu
 Carrer Doctor Pujadas, 40
 Sant Boi de Llobregat
 Si tens entre 13 i 25 anys, vine a viure aquesta experiència des de les 16'30h fins les 23'00h
SANTFELIUJOVE
 *info: www.bisbatsantfeliu.cat/santfeliujove

Pujadas 40, de Sant Boi de Llobregat). Podeu seguir tota la informació a www.bisbatsantfeliu.cat/santfeliujove

AGENDA

Activitats de Família i Vida. El proper dissabte 18 de gener, de 10.30 a 13.30 h, tindrà lloc la reunió periòdica dels delegats diocesans de Catalunya d'aquest àmbit pastoral, a la Casa de l'Església, amb el bisbe

Junts de nou, no hi faltis! Amb aquesta empenta, la Delegació de Joventut convida els joves i adolescents, a partir de 1r ESO, de qualsevol dels grups de la parròquia, de catequesi de confirmació, que estudien a l'escola cristiana o a l'institut, dels espais del MCECC, de l'agrupament escolta... La proposta és la de descobrir la fe com a motor per al servei, reprenent les paraules de Jesús «tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, m'ho fèieu a mi». Els germans de Sant Joan de Déu i les germanes Hospitalàries ajudaran els joves a il·luminar aquest camí cristià del servei. El programa serà dissabte 25 de gener de 2014, de 16.30 a 23 h, als Hospitalaris de Sant Joan de Déu (c/ Doctor

Agustí. A la tarda, de 17 a 18.30 h, hi haurà una nova sessió de «Diàleg en família», al voltant de l'encíclica *Lumen Fidei*.

Enviament missioner d'un matrimoni jove. Avui, 12 de gener, a les 18 h, el bisbe Agustí presidirà l'eucaristia a la parròquia de Sant Vicenç Màrtir de St. Vicenç dels Horts, durant la qual es realitzarà l'enviament missioner del Roger Marco i la Maria Palau. Aquest matrimoni, ell del nostre bisbat i ella del de Tortosa, s'ha estat preparant en un curs de formació d'OCASHA durant

Aquesta imatge parla

els darrers mesos, i properament viatjaran a la República Dominicana en un projecte missioner d'evangelització i desenvolupament.

Trobades mensuals de formació per a capellans i diaques. En aquest mes de gener estan previstes per al dia 14, a Vilafranca del Penedès (Residència Mare Ràfols) i per al 21 a Sant Feliu de Llobregat (Casa de l'Església). Continuant amb els aprofundiments del diàleg entre la fe i els diversos àmbits de la vida, en aquesta ocasió el ponent serà l'expresident de la Generalitat, Joan Rigol i Roig, que tractarà el diàleg fe-política.

FORMACIÓ

La fe dels cristians en les cartes catòliques. Dimarts, de l'11 de febrer al 3 de juny, de 19 a 21 hores. Curs d'aprofundiment bíblic, organitzat per la FTC, impartit pel professor Ramón Torné, on es presentarà la natura i origen de les cartes, els continguts de la fe dels judeocristians, i la fe, esperança i caritat en les cartes catòliques. Informació: tel. 934 534 925, secr.academica@teologia-catalunya.cat

ECO DE LA PALABRA

Variaciones sobre la alegría (III)

La alegría es algo más serio de lo que parece. Sobre todo si es verdad lo que afirmamos, es decir, que la alegría es un grado, una forma, un reflejo de la felicidad. Y definir o vivir la felicidad es tarea ardua.

Pero nos planteábamos el problema de la alegría, no por curiosidad filosófica, sino porque nos preocupa mucho entender esa alegría, que estamos invitados a vivir unida a la fe. Nos preocupa la superficialidad, el cultivo fácil de la imagen, el «caer simpáticos» para ganar adeptos, el gesto artificioso y falso en el marco de un proselitismo fácil...

Pues bien, afirmemos claramente que es legítimo presentar la fe cristiana como si fuera prácticamente sinónimo de la más perfecta alegría.

Bastaría con recordar los maravillosos oráculos de los profetas Isaías, Joel o el mismo Jeremías; o los salmos procesionales, empapados de música y gozo desbordante; o la Virgen María cantando el Magníficat, o las palabras de Jesús: «Volveré a veros y se alegrará vuestro corazón y vuestra alegría nadie os la podrá quitar» (Jn 16,22); y tantos santos, cuya alegría seducía tanto o más que sus palabras, como san Felipe Neri...

Pero me parece oportuno citar aquí al famoso escritor C. S. Lewis, conocido por ser el autor de *Las crónicas de Narnia*. Porque la primera noticia que tuve de él fue hace muchos años a través de un pequeño libro que escribió, plasmando algunos rasgos esenciales de su proceso mental y vital hasta descubrir la fe. El título castellano de este libro era precisamente *Yo encontré la alegría*, siendo su traducción más cercana al original *Sorprendido por la alegría*. Aseguro que esta obra, contra lo que en un principio me parecía, no tiene nada de melifluo o ñoño. Tras haber profesado en su juventud el ateísmo, rechazando la educación recibida en su familia (su abuelo materno era pastor anglicano), llegó a convertirse a la fe cristiana, gracias al contacto con el círculo de escritores de Chesterton, Mac Donald y Tolkien. El caso es que su encuentro con la fe cristiana, después de haber crecido en un medio cultural muy rico y haber desarrollado un profundo conocimiento de la vida, significó nada menos que el descubrimiento de la alegría, como si le hubiese sobrevenido a modo de un inmenso regalo. Así expresará su hallazgo:

«Creo en el cristianismo como creo que el sol amanece. No sólo porque lo veo,

también porque por ello veo todo lo demás.»

Pero lo verdaderamente interesante es que ese sol iluminador llegó a penetrar la oscuridad más profunda del dolor humano. Una experiencia que explicó en su otra obra *El problema del dolor*. Que esta iluminación no era una mera compensación psicológica, ni un paliativo artificial, pudo demostrarlo con ocasión del profundo sufrimiento que tuvo que afrontar por la muerte de su esposa, Joy David Gesham, a causa de un cáncer de huesos. Esta tensión interior entre la fe luminosa y la realidad del dolor quedó bellamente plasmada en la película *Tierras de penumbra*. Aun en el silencio conservaba su fe:

«Un hombre no puede disminuir la gloria de Dios por no creer, al igual que un loco no puede apagar el sol, él solo, por escribir "oscuridad" en la pared de su habitación.»

Se nos abre así algo del secreto de la alegría cristiana, la auténtica alegría que acompaña siempre a la fe, pase lo que pase.

† Agustí Cortés Soriano
 Obispo de Sant Feliu de Llobregat